

tenyérmeleg

az izlandiakat,
irigylem
azokat a hóban nevető
izlandiakat,
nekik a vérükben van
a hideg, nem fáznak
úgy, mint én,
a zsebem tele lett hóval,
tele a nadrágom a hideggel,
tele a hó a cipőm
nyomával.
fázok,
bőrön át kínozni
jobban már nem is lehet,
rámtapad a hideg, belenyúl
a harisnyámba, a blúzom
alá, szoknyát már
fel sem merek venni,
csak jobban ingerelném.
én vagyok az egyetlen ember Pesten,
aki még örül
a hónapnak.

a világ egyik
legrondább utcájában
lakok.
egy diákszállón,
ahol csak határon túli

diákok vannak.
koszos itt minden,
ragad a vécépadló, a konyha,
az asztalhoz ragad a kezem,
ha ráteszem.
a világ legromdább
dolga itt ébredni.
amikor kinyitom a szemem és
lassan rájövök, hogy megint
a szállón ébredek,
hát én szeretnék kiugrani
az ablakon.
hogyan legyen már vége, pénzem
úgysem lesz elköltözni,
és itt meg minden marad a régiben,
ragad tovább a tenyerem
a konyhaasztalhoz.
a szomszédok egymás után
csak köszöngetnek,
túl sokan vannak,
ezren lakunk a szállóban.
irigylem az izlandiakat,
ők eleve kevesen vannak.

szakad a hó,
úgy pörög a levegőben,
mint a papír cigra.¹
az ég szakadt ágynemű,
kettéhasadva terpszkedik,
szétvetett lábakkal,
lilul a hegyek fölött
a bokája,
hullik belőle a hó.
már egy jó nagy golyóra való
gyűlt össze a zsebemben.
kavicsot kéne nyomni
a közepébe,

azzal törni be
a diákszálló
összes ablakát.

délelőtt a Bajza utcában.
szaladgálok,
csúszik a hó alattam,
a táskámban precízen
összehajtogatott férfitársam,
nadrág, pulóver,
precízen összehajtogattam,
mert így szereti,
kimosva:
30°-on,
1400 fordulat/perc,
előmosás,
öblítés,
egész éjszakán át tartó
száradás.
éjjel bedugult az orrom,
annyi pára lett abban a
kis szobában, ahol
lakunk, ahol
száradt a ruhánk.
összemosott
bugyik, gatyák.
ahogy szaladgálok,
csúszkálók a frissen taposható
havon, viszem a férfitársamát,
papírba és zacskóba csomagolva,
zizeg a kezem alatt,
a talpam minduntalan kicsúszik
alólam, és
a frissen mosott ruhák
egyre csak gyűrődnek.

állok a havazásban.
lassan hűl ki az arcom ott,

ahol a tenyere az előbb még
a bőrömön volt.
idegesít ez a hűlés.
hiányzik a tenyere.
szeretem, mikor az ujjbegye
lassan végigcsúszik az arcomon,
keresve a bőr sima részét,
ahol nincs seb,
ahol nincs hiba.
szeretem, mikor közelít
az arcomhoz a tíz ujj.
egészen beleremegek,
persze nem mutatom,
nehogy elbízza magát
az a tíz ujj.
szeretem látni
a távolodó ujjait.
egészen beleszédülök
a lassú távolodásba.
olyankor szeretnék
kiugrani az ablakon,
vagy akár a bőrömből,
hogy kapjon utánam,
tegye rám vissza
a tenyerét.

délután.
állok a rakparton
bámulom a Dunát.
csillog,
azt hiszi, jól áll neki.
egy hajó sincs a hátán,
hömpölyög magában,
hát mi mást csinálna.
én meg csak bámulom,
mintha odaállított volna
valaki, hogy nézzem,
nehogy a medréből kilépjen,
kiüljön a partra,

csak nézem a
Dunát, jó kutya:
marad a helyén és
nyaldossa a cipőm talpát.

az izlandiakat
irigylem,
a színes hajóikat,
úsznak
a part mellett,
az óceánjuk csillog,
bezzeg annak jól áll,
le tudja nyelni,
nagy a gyomra,
lenyeli a látóhatárt,
magába mossa
az ég szélét,
180°
1400 fordulat/perc
előmosás,
öblítés,
egész éven át tartó
száradás.

bár Izlandon nincsenek
ilyen puha tenyerek.
és az ablakok is túl
alacsonyan vannak.